योएलचे पुस्तक आणि लाओदिकीय सातव्या-दिवसाचे अॅडव्हेंटिस्ट मंडळ — क्रमांक पाच

किती काळ? पाचवी मोहोर

Jeff Pippenger
2025-12-07

जेव्हा “त्या काळासाठीचा प्रकाश दिला जातो” तेव्हा तो “स्वीकारला” जातो किंवा “नाकारला” जातो. प्रकाश सादर केला जातो तेव्हा जी विभक्ती साध्य होते ती सनातन सुवार्तेचे कार्य आहे, ज्यामध्ये केवळ देवाच्या लोकांवर शिक्का मारणेच नव्हे, तर गहू आणि तण यांची विभक्तीही समाविष्ट आहे. अंतिम परीक्षेची आणि विभक्तीची प्रक्रिया 9/11 रोजी सुरू झाली, जेव्हा भविष्यसूचक प्रश्न विचारला जातो, “किती काळ?” आणि भविष्यसूचक उत्तर आहे, “रविवारच्या कायद्यापर्यंत.” “किती काळ” या प्रतीकाचा शेवटचा उल्लेख प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील पाचव्या शिक्क्यामध्ये आढळतो.

> आणि त्याने पाचवा मुद्रांक उघडला तेव्हा, मी वेदीखाली देवाच्या वचनासाठी आणि त्यांनी धरून ठेवलेल्या साक्षीकरिता वध करण्यात आलेल्यांच्या आत्म्यांना पाहिले. आणि ते मोठ्या आवाजाने आक्रोश करून म्हणाले, “हे प्रभु, पवित्र आणि सत्य, पृथ्वीवर राहणाऱ्यांवर आमच्या रक्ताचा न्याय करून त्याचा सूड तू किती काळ घेत नाहीस?”
>
> आणि त्यांपैकी प्रत्येकास पांढरी वस्त्रे देण्यात आली; आणि त्यांना असे सांगण्यात आले की, त्यांनी अजून थोडा काळ विश्रांती करावी, जोपर्यंत त्यांच्याप्रमाणेच मारले जाणारे त्यांचे सहकारी सेवक आणि त्यांचे बंधू यांची संख्याही पूर्ण होत नाही. प्रकटीकरण 6:9–11.

“किती काळ” या प्रश्नाचे, जो “मारले गेलेल्यांच्या आत्म्यांनी” विचारला होता, उत्तर प्रेरणा भविष्यात ठेवते, जेव्हा पोपशाहीच्या हुतात्म्यांचा दुसरा समूह पूर्ण होतो. त्याची सुरुवात रविवार-कायद्यापासून होते, आणि याच कारणास्तव सिस्टर व्हाइट प्रकटीकरण अठरावा अध्याय हा हुतात्म्यांच्या दुसऱ्या समूहाच्या पूर्णतेस म्हणून ओळखते. पहिल्या पाच वचनांत दोन “आवाज” आहेत; पहिला आवाज 9/11 दर्शवितो आणि दुसरा आवाज रविवार-कायद्याच्या वेळी पुरुष व स्त्रियांना बाबेलमधून बाहेर बोलावितो. सिस्टर व्हाइट पाचव्या शिक्क्यातील “किती काळ” या प्रतीकाची ओळख प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील पहिल्या पाच वचनांशी करून 9/11 पासून रविवार-कायद्यापर्यंतची रूपरेषा मांडते. केंद्रबिंदू देवाच्या लोकांचे विभक्तीकरण व मुद्रांकन हा नाही, तर भूतकाळातील इतिहासातील हुतात्म्यांची आणि रविवार-कायद्याच्या संकटाच्या काळात हुतात्मे ठरलेल्या, पोपशाहीच्या हुतात्म्यांच्या दुसऱ्या समूहात गणल्या जाणाऱ्या लोकांची हत्या केल्याबद्दल पोपशाहीवर येणारा न्याय हा आहे.

> “पाचवे मुद्रांक उघडले गेले तेव्हा, योहान प्रगटकर्त्याने दर्शनात वेदीखाली त्या समूहाला पाहिले, ज्यांचा देवाच्या वचनासाठी आणि येशू ख्रिस्ताच्या साक्षीसाठी वध करण्यात आला होता. यानंतर प्रकटीकरणाच्या अठराव्या अध्यायात वर्णन केलेली दृश्ये आली, जेव्हा जे विश्वासू आणि सत्य आहेत त्यांना बाबेलमधून बाहेर बोलाविले जाते. [Revelation 18:1–5, quoted.]” Manuscript Releases, volume 20, 14.

दुसऱ्या उताऱ्यात, जिथे ती पाचव्या मोहोराखालील हुतात्मे आणि रविवारच्या कायद्याच्या संकटात घडवून आणल्या जाणाऱ्या भावी व दुसऱ्या हुतात्म्यांच्या समूहाची ओळख पटवते, तेथे ती म्हणते की त्या दृश्यांचा संबंध “भविष्यातील एका कालखंडाशी” असेल. प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील ते दोन स्वर “भविष्यातील त्या कालखंडाचे” प्रतिनिधित्व करतात. पहिला स्वर प्रारंभी 9/11 येथे, आणि दुसरा स्वर रविवारच्या कायद्याच्या वेळी.

"'आणि त्याने पाचवे शिक्के उघडले तेव्हा, मी वेदीखाली देवाच्या वचनासाठी आणि त्यांनी धरून ठेवलेल्या साक्षीसाठी मारले गेलेल्यांच्या आत्म्यांना पाहिले; आणि त्यांनी मोठ्या आवाजाने हाक मारून म्हटले, किती काळ, हे प्रभु, पवित्र आणि सत्य, पृथ्वीवर राहणाऱ्यांवर आमच्या रक्ताचा न्याय करून त्याचा सूड तू घेत नाहीस? आणि त्यांपैकी प्रत्येकाला पांढरी वस्त्रे देण्यात आली [त्यांना शुद्ध आणि पवित्र ठरविण्यात आले]; आणि त्यांना असे सांगण्यात आले, की त्यांनी अजून थोडा काळ विश्रांती घ्यावी, जोपर्यंत त्यांच्याबरोबरचे सहदास आणि त्यांचे बंधू, जे त्यांच्या प्रमाणे मारले जाणार होते, यांची संख्या पूर्ण होत नाही' [प्रकटीकरण 6:9–11]. येथे योहानास जी दृश्ये दाखविण्यात आली ती प्रत्यक्ष त्या वेळी घडणारी नव्हती, तर भविष्यातील एका कालखंडात घडणारी होती."

"प्रकटीकरण 8:1–4 उद्धृत." मॅन्युस्क्रिप्ट रिलीजेस, खंड 20, 197.

सिस्टर व्हाइट दुसऱ्या शहीदांच्या समूहाच्या निर्मितीच्या पूर्णत्वाला भविष्यातील काळाशी जोडतात, आणि दुसऱ्या उताऱ्यात त्या प्रकटीकरण 18:1–5 उद्धृत करतात, ज्यात पहिल्या तीन वचनांत एक आवाज आणि चौथ्या व पाचव्या वचनांत दुसरा आवाज ओळखला जातो. पहिला आवाज 9/11 ला दर्शवितो, जेव्हा न्यू यॉर्कमधील महान इमारती कोसळल्या, आणि दुसरा आवाज रविवारच्या कायद्याचा आहे, जेव्हा देवाच्या इतर कळपाला बाबेलमधून बाहेर बोलावले जाते. दुसऱ्या उताऱ्यात त्या प्रकटीकरण अध्याय आठ आणि पहिल्या चार वचनांचा उल्लेख करतात, जे सातव्या शिक्क्याच्या उघडण्याची ओळख करून देतात, जेव्हा वेदीवरील निखारे पृथ्वीवर टाकले जातात; हे पेन्टेकॉस्टशी सुसंगत आहे, जेव्हा स्वर्गातून अग्नी आला आणि शिष्यांना प्रकाशित केले, जसे एलियाच्या बारा दगडांना प्रकाशित करण्यात आले होते, आणि जसे शिष्यांवर उतरलेल्या अग्नीच्या जिभांनी ते दर्शविले गेले.

किती काळ? जखऱ्या आणि योहान

"किती काळ" हे 9/11 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंतच्या कालखंडाचे एक भविष्यसूचक प्रतीक आहे; हा कालखंड कर्मेल पर्वताच्या कथेत, 1840 ते 1844 या काळातील मिलराइटांच्या इतिहासात, मोशेच्या इतिहासात आठव्या ते दहाव्या पीडेपर्यंत, पाचव्या शिक्क्यातील शहीदांच्या साक्षीत प्रतिरूपरूपाने दर्शविला गेला आहे; आणि जखऱ्यामध्ये असा प्रश्न विचारला जातो, "किती काळ," म्हणजे देवाने सत्तर वर्षे बाबेलमध्ये असलेल्या यरुशलेमवर दया करावी, तोपर्यंत किती काळ?

तेव्हा परमेश्वराच्या दूताने उत्तर देऊन म्हटले, हे सैन्यांचा परमेश्वरा, तू यरुशलेमेवर आणि यहूदाच्या नगरांवर, ज्यांच्यावर तू ही सत्तर वर्षे क्रोध धरला आहेस, किती काळ दया करणार नाहीस?

आणि परमेश्वराने माझ्याशी बोलणाऱ्या देवदूताला हितकारक शब्द आणि सांत्वनपर शब्दांनी उत्तर दिले.

मग माझ्याशी बोलणाऱ्या देवदूताने मला म्हटले, "तू घोषणा करून सांग, सेनाधीश परमेश्वर असे म्हणतो: मी यरुशलेमाकरिता आणि सियोनाकरिता मोठ्या मत्सराने मत्सर करीत आहे. आणि निवांत बसलेल्या राष्ट्रांवर मी अतिशय क्रोधित आहे; कारण मी थोडासा क्रोधित होतो, परंतु त्यांनी त्या क्लेशाला अधिक वाढविले. म्हणून सेनाधीश परमेश्वर असे म्हणतो: मी दयाळूपणाने यरुशलेमाकडे परतलो आहे; त्यामध्ये माझे घर बांधले जाईल, असे सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो, आणि यरुशलेमावर मापाची दोरी ताणली जाईल. पुन्हा घोषणा करून सांग, सेनाधीश परमेश्वर असे म्हणतो: माझी नगरे समृद्धीमुळे पुन्हा भरून वाहतील; आणि परमेश्वर पुन्हा सियोनाचे सांत्वन करील, आणि पुन्हा यरुशलेमाची निवड करील." जखऱ्या 1:12–17.

सिस्टर व्हाईट जखऱ्याने उल्लेख केलेल्या "सत्तर वर्षां"शी—ज्या काळात प्राचीन वास्तविक इस्राएल वास्तविक बाबेलच्या दास्यात होता—थेट तादात्म्य साधतात, आणि हा संबंध इ.स. ५३८ ते १७९८ या बारा शतके व साठ वर्षांच्या कालखंडाशी जोडतात, ज्या काळात आध्यात्मिक इस्राएल (ख्रिस्ती) आध्यात्मिक बाबेलच्या (रोमन कॅथॉलिक धर्मसंस्थेच्या) दास्यात होता.

"निर्दयी छळाच्या या दीर्घ काळात पृथ्वीवरील देवाची मंडळी ज्या प्रकारे खचितच बंदिवासात होती, त्याच प्रकारे निर्वासनाच्या काळात इस्राएलची संताने बाबेलमध्ये बंदिवासात ठेवली गेली होती." Prophets and Kings,

714.

इ.स. १७९८ मध्ये, एक हजार दोनशे साठ वर्षांच्या शेवटी, प्रकटीकरण चौदाव्यामध्ये देवदूतांच्या रूपाने दर्शविलेल्या तीन संदेशांपैकी पहिला संदेश आला. दुसरा १९ एप्रिल १८४४ रोजी आला आणि तिसरा २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी. “किती काळ” या प्रश्नाने प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविलेला इतिहास 9/11 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंतचा आहे, आणि त्या कालखंडाचे प्रतिरूप अॅडव्हेंटिझमच्या आरंभी, ११ ऑगस्ट १८४० ते २२ ऑक्टोबर १८४४ या मिलराईट चळवळीत आढळते. हा कालखंड प्रकटीकरणकर्ता योहानाने दहाव्या अध्यायात प्रतीकात्मकरीत्या चित्रित केला आहे, जेव्हा योहान ते छोटे पुस्तक खातो, जे त्याच्या तोंडात गोड होते, परंतु त्याच्या पोटात कडू झाले.

> आणि मी स्वर्गातून ऐकलेला आवाज पुन्हा माझ्याशी बोलला व म्हणाला, “जा, समुद्रावर आणि पृथ्वीवर उभा असलेल्या देवदूताच्या हातात जी उघडी छोटी पुस्तकपट्टी आहे, ती घे.” तेव्हा मी त्या देवदूताकडे गेलो व त्याला म्हटले, “मला ती छोटी पुस्तकपट्टी दे.” आणि तो मला म्हणाला, “ती घे आणि खाऊन टाक; ती तुझे पोट कडू करील, पण तुझ्या तोंडात ती मधासारखी गोड लागेल.” मग मी त्या देवदूताच्या हातातून ती छोटी पुस्तकपट्टी घेतली आणि ती खाऊन टाकली; आणि ती माझ्या तोंडात मधासारखी गोड लागली; पण ती खाल्ल्याबरोबर माझे पोट कडू झाले.
>
> आणि त्याने मला म्हटले, तुला अनेक लोकांपुढे, राष्ट्रांपुढे, भाषा बोलणाऱ्यांपुढे व राजांपुढे पुन्हा भविष्यवाणी करणे आवश्यक आहे. प्रकटीकरण 10:8–11.

योहान जे इतिहास स्पष्ट करीत आहे, तो खाल्लेल्या पुस्तकाद्वारे दर्शविला आहे; कारण ते खाणे हे मिलेराइट लोकांनी संदेश समजून घेणे आणि त्या संदेशाची घोषणा करताना त्यांचा अनुभव यांचे प्रतिनिधित्व करीत होते. म्हणून, तो इतिहास मांडल्यानंतर त्वरित जेव्हा योहानाला असे सांगितले जाते की त्याने पुन्हा भविष्यवाणी केली पाहिजे, तेव्हा जी भविष्यवाणी निर्देशित केली जात आहे ती 1840 ते 1844 या इतिहासाची आहे. योहानाला सांगितले जाते की 1840 ते 1844 या काळातील मिलेराइट इतिहास अॅडव्हेंटिझमच्या शेवटच्या इतिहासात पुनरावृत्त होतो. योहानाला पुन्हा भविष्यवाणी करावी लागेल असे सांगितल्या जाताच त्याला मंदिर मोजण्यास सांगितले जाते.

> आणि मला एका दांड्यासारखा एक नळकांडा देण्यात आला; आणि देवदूत उभा राहून म्हणाला, उठ, आणि देवाचे मंदिर, वेदी, आणि त्यामध्ये उपासना करणाऱ्यांचे मापन कर. परंतु मंदिराबाहेरील अंगण सोडून दे, आणि त्याचे मापन करू नकोस; कारण ते परराष्ट्रीयांना देण्यात आले आहे; आणि पवित्र नगराला ते बेचाळीस महिने पायदळी तुडवतील. प्रकटीकरण 11:1, 2.

२२ ऑक्टोबर १८४४ नंतर अॅडव्हेंटिझमला देण्यात आलेले कार्य योहानाने मंदिर मोजणे किंवा बांधणे असे दर्शविले, आणि ते जखऱ्यामध्ये मांडलेल्या त्या अभिवचनाशी सुसंगत होते की “यरुशलेमवर पुन्हा एक दोरी ताणली जाईल”; कारण परमेश्वर “अजूनही यरुशलेमची निवड करील.” मिलराइट अॅडव्हेंटिझमच्या फिलाडेल्फियन चळवळीसमवेत अॅडव्हेंटिझमच्या आरंभी दर्शविलेला इतिहास, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या फिलाडेल्फियन चळवळीसमवेत अॅडव्हेंटिझमच्या समाप्तीला पुन्हा घडतो. २२ ऑक्टोबर १८४४ च्या महान निराशेच्या वेळी, “सातव्या देवदूताच्या आवाजाच्या दिवसां” असे दर्शविलेला एक कालखंड आरंभ झाला.

> परंतु सातव्या देवदूताच्या आवाजाच्या दिवसांत, जेव्हा तो रणशिंग वाजवू लागेल, तेव्हा देवाचे गूढ पूर्ण होईल, जसे त्याने आपल्या सेवक भविष्यवक्त्यांना घोषित केले आहे. प्रकटीकरण 10:7.

दुसऱ्या हायाच्या इस्लामी समय-भविष्यवाणीची पूर्तता मिलरवादींनी ११ ऑगस्ट, १८४० पूर्वीच जशी आगाऊ भाकीत केली होती, तशीच झाली तेव्हा तो संदेश त्यांना गोड वाटला. २२ ऑक्टोबर, १८४४ च्या महान निराशेच्या वेळी तो संदेश पोटात कडू झाला. योहानाने १८४० ते १८४४ या इतिहासाचे चित्रण पूर्ण करताच, त्याला पुन्हा नेमके तेच कार्य (भविष्यवाणी करणे) करावे लागेल, अशी सूचना दिली जाते. त्यानंतर त्याला यरुशलेम मोजण्यास सांगितले जाते; आणि तो तसे करतो तेव्हा तो प्रभू यरुशलेमाची निवड करीत आहे, या जखऱ्याच्या भविष्यवाणीशी सुसंगत ठरतो. २२

ऑक्टोबर, १८४४ पासून पुढे भविष्यसूचक इतिहास “सातव्या देवदूताच्या आवाजाच्या दिवसां” म्हणून दर्शविला जातो. सातव्या देवदूताच्या (तिसऱ्या हायाच्या) संदेशाचे (आवाजाचे) “दिवस” असा एक कालखंड दर्शवितात की ज्यामध्ये ख्रिस्ताचे देवत्व त्या मानवतेशी कायमचे एकरूप होणार होते, जी एक लक्ष चव्वेचाळीस हजार होणार होती. १८६३ च्या बंडामुळे ते कार्य विलंबित झाले, आणि ९/११ रोजी सातव्या देवदूताचा निनाद (तिसरे हाय) पुन्हा एकदा घुमू लागला.

पवित्र इतिहासात परमेश्वराने आपले नाव तेथे ठेवण्यासाठी यरुशलेमाची निवड केली, आणि त्याचे “नाव” म्हणजे त्याचा स्वभाव होय. जकरिया जेव्हा म्हणतो, “मी यरुशलेमासाठी आणि सियोनासाठी मोठ्या मत्सराने मत्सर करीत आहे,” आणि त्यानंतर, “परमेश्वर अजूनही सियोनाचे सांत्वन करील, आणि अजूनही यरुशलेमाची निवड करील,” तेव्हा तो यरुशलेम आणि सियोन यांचा उल्लेख करतो. सियोनाला “सांत्वनकर्ता” असलेल्या पवित्र आत्म्याची प्राप्ती होते तेव्हा तिला सांत्वन मिळते. पवित्र आत्म्याचे हे सांत्वन 9/11 रोजी सुरू झाले; हे ख्रिस्ताने आपल्या पुनरुत्थानानंतर पित्याची भेट घेऊन खाली आल्यानंतर शिष्यांवर श्वास फुंकला, त्यास अनुरूप होते. पेन्टेकॉस्टच्या वेळी पवित्र आत्म्याचे प्रकटीकरण मोठ्या प्रमाणात वाढले. त्या कालखंडाची सुरुवात पहिल्या फळांच्या अर्पणाच्या पुनरुत्थानाने झाली आणि त्याचा शेवट पेन्टेकॉस्टच्या पहिल्या फळांच्या अर्पणाने झाला, जेव्हा नंतर संपूर्ण जगाने तो संदेश ऐकला.

> “माझ्या लोकांचे सांत्वन करा, हो, त्यांच्या सांत्वन करा,” असे तुमचा देव म्हणतो. “यरूशलेमाशी प्रेमळपणे बोला, आणि तिला जाहीर करून सांगा, की तिचे युद्धकाळ पूर्ण झाले आहे, तिचा अधर्म क्षमा करण्यात आला आहे; कारण तिच्या सर्व पापांसाठी तिने परमेश्वराच्या हातून दुप्पट प्राप्त केले आहे.” यशया 41:1, 2.

एक लाख चव्वेचाळीस हजार जणांवर “त्यांचा अधर्म क्षमा केला जातो” तेव्हा शिक्का मारला जातो. हे रविवारच्या कायद्याच्या अगोदरच घडते, जेव्हा पेंटेकोस्ताच्या वेळी शिष्यांनी पूर्वछाया दाखविल्याप्रमाणे, पवित्र आत्म्याचे अमर्याद ओतणे स्वीकारत असताना, त्यांना पेंटेकोस्ताच्या प्रथमफळ अर्पणाप्रमाणे उंचावले जाते. 9/11 रोजी आरंभ झालेला पावसाचा शिडकावा रविवारच्या कायद्याच्या वेळी पूर्ण ओतणीत परिवर्तित होतो. 9/11 च्या प्रथमफळ अर्पणापासून रविवारच्या कायद्याच्या वेळीच्या प्रथमफळ अर्पणापर्यंतच्या इतिहासात, जेव्हा एक लाख चव्वेचाळीस हजार जणांवर शिक्का मारला जातो आणि रविवारच्या कायद्यापासून कृपाद्वार बंद होईपर्यंत ध्वज म्हणून उंचावले जाण्यासाठी अर्पण म्हणून तयार केले जातात. तो इतिहास प्रकटीकरण अठरा अध्यायातील पहिल्या तीन वचनांनी दर्शविला आहे, जे बाबेलच्या पतनाची घोषणा करतात; आणि बाबेल हे ‘दुप्पट होणे’ दर्शविणारे बायबलमधील प्रतीक आहे.

> आणि या गोष्टींनंतर मी दुसरा एक देवदूत स्वर्गातून खाली उतरताना पाहिला; त्याच्याकडे महान अधिकार होता; आणि पृथ्वी त्याच्या तेजाने प्रकाशित झाली. आणि त्याने प्रबळ आवाजाने मोठ्याने घोषणा केली, “महान बाबेल पडली आहे, पडली आहे, आणि ती भुतांचे निवासस्थान, प्रत्येक अशुद्ध आत्म्याचा अड्डा, आणि प्रत्येक अशुद्ध व घृणास्पद पक्ष्याचा पिंजरा झाली आहे. कारण सर्व राष्ट्रांनी तिच्या व्यभिचाराच्या क्रोधाच्या द्राक्षारसाचे पान केले आहे, आणि पृथ्वीवरील राजांनी तिच्याबरोबर व्यभिचार केला आहे, आणि पृथ्वीवरील व्यापारी तिच्या विलासाच्या विपुलतेमुळे धनवान झाले आहेत.” प्रकटीकरण 18:1–3

संपूर्ण शास्त्रांमध्ये वाक्ये किंवा शब्दांची द्विरुक्ती ही शेवटच्या दिवसांतील बाबेलच्या पतनाच्या परिपूर्ण परिपूर्तीचे प्रतिनिधित्व करते. ती अल्फा आणि ओमेगा यांची खूण आहे, जो नेहमी एखाद्या गोष्टीचा शेवट तिच्या आरंभाने दर्शवितो. बाबेलची दोन पतने निम्रोद आणि बेलशस्सर यांच्यामध्ये प्रतिनिधित्व केली आहेत. निम्रोद हा बाबेलचा आरंभ होता, जेव्हा ती फक्त बाबेल होती. निम्रोदाचे पतन हे बेलशस्सराच्या पतनाचे प्रतिनिधित्व करीत होते, आणि दुसऱ्या देवदूताचा तसेच प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूताचा संदेश असा आहे की, बाबेलच्या आरंभी निम्रोदाचे जे पतन झाले, त्याने शेवटी बेलशस्सराच्या पतनाचे प्रतिनिधित्व केले; कारण अल्फा आणि ओमेगा नेहमी एखाद्या गोष्टीचा शेवट तिच्या आरंभाने दर्शवितो.

निम्रोदाचा मनोरा त्याच्या पतनाचे प्रतीक म्हणून खाली पाडण्यात आला, आणि 9/11 रोजी जुळ्या मनोऱ्यांच्या पतनाचे तो एक प्रतिरूप होता. बेलशस्सराचे पतन भिंतीवर लिहिलेल्या लेखनाद्वारे सूचित झाले; त्याने बायबलमधील भविष्यवाणीतील पहिल्या राज्य म्हणून बाबेलच्या सत्तर वर्षांच्या राज्याचा शेवट चिन्हांकित केला, आणि अशा प्रकारे यशया तेवीस मधील प्रतीकात्मक "सत्तर वर्षे, एका राजाच्या दिवसांप्रमाणे" यांच्या शेवटी संयुक्त संस्थानांच्या पतनाचे प्रतिरूप ठरले; ही "सत्तर वर्षे" 1798 पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंतच्या संयुक्त संस्थानांच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात. बेलशस्सराच्या भिंतीवरील लेखनाने रविवारच्या कायद्याच्या वेळी चर्च आणि राज्य यांच्या विभाजनाची भिंत कोसळते ते दर्शविले आहे; आणि हाच तो बिंदू आहे जिथे बायबलमधील भविष्यवाणीतील सहाव्या राज्याचा अंत होतो, जसा बेलशस्सर त्याच रात्री मारला गेला. भिंतीवरील हस्तलिखित लेखन म्हणजे तो लिखित कायदा होय, जो राज्यघटनेतील चर्च आणि राज्य यांच्या विभाजनाची भिंत उलथवून टाकतो.

९/११ पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंत आणि त्यानंतर मानवी कृपाकालाच्या समाप्तीपर्यंत व शेवटच्या सात पीडांपर्यंत दर्शविलेला 'इतिहास' हा तो ऐतिहासिक कालखंड आहे, जो देवाच्या वचनात वाक्ये किंवा शब्द यांच्या द्विगुणिततेद्वारे प्रतीकात्मक रीतीने दर्शविला आहे. त्या कालखंडात पवित्र आत्म्याचा ओतप्रोत वर्षाव केला जातो; ९/११ पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंत शिंपडण्याने त्याची सुरुवात होते आणि त्यानंतर पूर्ण ओतप्रोत वर्षाव होतो. पवित्र आत्म्याचे प्रतिनिधित्व ख्रिस्ताने "सांत्वनकर्ता" असे केले आहे, जो आल्यावर देवाच्या लोकांना सर्व गोष्टी दाखवील.

> परंतु साहाय्यकर्ता, म्हणजे पवित्र आत्मा, ज्याला पिता माझ्या नावाने पाठवील, तो तुम्हाला सर्व गोष्टी शिकवील, आणि मी तुम्हाला जे काही सांगितले आहे त्या सर्व गोष्टी तुमच्या स्मरणात आणील. योहान 14:26.

पवित्र आत्मा "सुवर्ण तेल" याच्या द्वारे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांपर्यंत पोहोचविला जातो; आणि तेच "पर्जन्य" आहे, तसेच तेच "सांत्वनकर्ता" आहे. "सांत्वनकर्ता" म्हणून दर्शविला जातो तेव्हा, पवित्र आत्मा पवित्र आत्म्याच्या एका विशेष प्रकट स्वरूपाची ओळख करून देत असतो.

जेव्हा जेव्हा देवाच्या लोकांनी सुवार्तेच्या अटी पूर्ण केल्या आहेत, तेव्हा तेव्हा त्यांनी पवित्र आत्म्याचे अधिष्ठान नेहमीच प्राप्त केले आहे; परंतु "पूर्वीच्या वर्षांप्रमाणे" होणाऱ्या खऱ्या पवित्र पुनरुज्जीवनाच्या काळात, जेव्हा एखाद्या सामूहिक मंडळीवर पवित्र आत्म्याचे विशेष प्रकटीकरण होते, तेव्हा पवित्र आत्म्याचे प्रतिनिधित्व सांत्वनकर्ता म्हणून केले जाते. याहूनही अधिक महत्त्वाचे म्हणजे, त्या सामूहिक मंडळीच्या स्मृती सांत्वनकर्त्याद्वारे उद्दीपित केल्या जात आहेत, कारण तो "सर्व गोष्टी" त्यांच्या "स्मरणात आणतो." यावरून हे निश्चित होते की त्या प्रकटीकरणात सहभागी होणाऱ्या लोकांचा अनुभव खरा आहे; कारण पवित्र आत्मा त्यांच्या मनांच्या क्रियाकलापांत सहभागी आहे, कारण तो "सर्व गोष्टी तुमच्या स्मरणात आणतो" तेव्हा तो विचारप्रक्रियेवर प्रभाव टाकत असतो.

मानवी स्मृती, निर्णयशक्ती, बुद्धिमत्ता, तर्कबुद्धी आणि सदसद्विवेकबुद्धी यांसारख्या इतर घटकांबरोबर मिळून मनुष्याचे उच्च स्वरूप घडविते; या सर्वांना प्रेषित पौल "मन" असे संबोधतो. हे उच्च स्वरूप एकतर शारीरिक मन असते, किंवा ते ख्रिस्ताचे मन असते.

> कारण देहाभिमानी मन हे देवाविरुद्ध वैरभाव बाळगणारे आहे; कारण ते देवाच्या नियमशास्त्राच्या अधीन होत नाही, आणि खरेच होऊही शकत नाही. रोमकरांस 8:7.

> कारण परमेश्वराचे मन कोणास कळले आहे, की त्याने त्याला शिकवावे? पण आपल्याजवळ ख्रिस्ताचे मन आहे. १ करिंथकरांस २:१६.

कनिष्ठ स्वभाव, किंवा देह, हा ज्ञानेंद्रियांशी निगडित असलेल्या मज्जासंस्था, भावनिक व्यवस्था आणि संप्रेरक व्यवस्थेपासून बनलेला आहे; ही ज्ञानेंद्रिये "आत्म्याचे प्रवेशमार्ग" आहेत. उच्च स्वभाव हा कनिष्ठावर राज्य करण्यासाठी अभिकल्पित केला आहे, आणि त्या अर्थाने त्याचे प्रतिनिधित्व गढीप्रमाणे केले जाते; आणि ही गढी ज्ञानेंद्रियांकडून (कनिष्ठ स्वभावाकडून) सतत आक्रमणाखाली असते, आणि ही आक्रमणे त्या गढीकडे नेणाऱ्या प्रवेशमार्गांद्वारे गढीवर केली जातात. उच्च स्वभावाच्या या गढीच्या अंतर्भागात एक आज्ञाकेंद्र आहे, किंवा सिस्टर

व्हाईट ज्याला दुर्गमध्य म्हणतात ते. हे दुर्गमध्य पवित्रस्थानातील परमपवित्र स्थान आहे, जे दोन मूलभूत विभागांत विभाजित आहे. अंगण म्हणजे देह, किंवा कनिष्ठ स्वभाव; आणि अंगणात प्रवेश करण्यासाठी, किंवा रक्त पवित्र स्थानात नेण्यासाठी, पडदा किंवा आच्छादन यांतून जावे लागत असे. अंगण हे पडद्यांनी दोन्ही टोकांनी सीमित केलेले आहे.

> एका नव्या व जिवंत मार्गाने, जो त्याने आपल्यासाठी पवित्र करून ठेविला आहे, पडद्यामधून, म्हणजेच त्याच्या देहामधून. इब्री 10:20.

पवित्रस्थान दोन भागांत विभाजित आहे; अंगण आणि पवित्रस्थान. पुढे, जसे उच्च स्वरूप दोन भागांत विभागलेले आहे, तसे पवित्रस्थानही दोन भागांत विभागलेले आहे. उच्च स्वरूपाचे दोन क्षेत्रांत विभाजन होते. त्या क्षेत्रांपैकी एक पवित्र स्थानाने दर्शविलेले आहे आणि दुसरे परमपवित्र स्थानाने. पवित्र स्थान मानवजातीला कार्य करण्यासाठी आवश्यक असलेल्या मानसिक क्रियांचे प्रतिनिधित्व करते, परंतु परमपवित्र स्थान हे ते क्षेत्र आहे जिथे देव आणि मनुष्य यांची भेट होते. परमपवित्र स्थान हे देवाच्या सिंहासनगृह आहे, आणि जे परिवर्तन पावले आहेत ते ख्रिस्ताबरोबर स्वर्गीय स्थानांत बसविलेले आहेत.

> आणि त्याने आपल्याला त्याच्याबरोबर उठविले आहे, आणि ख्रिस्त येशूमध्ये स्वर्गीय स्थानांत त्याच्याबरोबर बसविले आहे. इफिसकरांस 2:6.

ही वचनरचना अशा एका उताऱ्यातून घेतलेली आहे की, ज्यामध्ये यापूर्वी काही वचने असली, तरी विचारप्रवाह पूर्णपणे तोच आहे: येशू स्वर्गीय स्थानी आसनस्थ आहे, जसे त्याचे लोकही आहेत.

> ज्या सामर्थ्याने त्याने ख्रिस्तामध्ये कार्य केले, जेव्हा त्याने त्याला मेलेल्यांतून उठविले आणि स्वर्गीय स्थानी त्याला आपल्या उजव्या हाताशी बसविले. इफिसकरांस 1:20.

ख्रिस्त आणि त्याचे लोक परमपवित्र स्थानात एकत्र बसविले गेले आहेत. ख्रिस्त पुनरुत्थित झाला आणि मग स्वर्गीय स्थानांत बसला; आणि त्याचे लोक उठविले जाऊन परमपवित्र स्थानाच्या सिंहासनगृहात बसविले गेले आहेत. पौल ओळख करून देतो की सहाव्या वचनात जे उठविले गेले आहेत, ते मागील वचनात पापातून पुनरुत्थित झालेले आहेत.

> आणि आपण अपराधांत मेलेले असतांनाही, त्याने आपल्याला ख्रिस्ताबरोबर जिवंत केले आहे, (कारण कृपेने तुम्ही तारण पावले आहात) आणि त्याने आपल्याला एकत्र उठविले, आणि ख्रिस्त येशूमध्ये स्वर्गीय स्थानी एकत्र बसविले आहे. इफिसकरांस 1:5, 6.

इफिसकरांस पत्रातील त्या उताऱ्याची परिपूर्ण पूर्तता म्हणजे प्रकटीकरण अकराव्या अध्यायातील ते दोन साक्षीदार होय—जे पुनरुत्थित केले जातात आणि मग चिन्ह म्हणून स्वर्गात उचलले जातात; परंतु त्याचबरोबर स्वर्गीय स्थानांत बसविलेही जातात. परमपवित्र स्थानी ते दोन साक्षीदार देवाच्या अति-सन्निधीत मानवजातीचे प्रतिनिधित्व करीत आहेत, आणि तेथे बसविले जाण्याचे त्यांचे समर्थन म्हणजे त्यांच्यापैकी प्रत्येकाजवळ असलेले ते चिन्ह होय. ते चिन्ह म्हणजे देवाची मुद्रा, आणि देवाची मुद्रा हे दर्शविते की मनुष्य दैवीत्वाशी एक झाला आहे; आणि त्या मुद्रेचे प्रतिनिधित्व या वास्तवाने केले जाते की सहाय्यकर्ता, जो पवित्र आत्मा आहे, तो 'त्यांच्या' उच्च स्वभावाच्या परमपवित्र स्थानी वास करीत आहे. परमपवित्र स्थान हे देवाचे सिंहासन-मंडप आहे, जिथे दैवी आणि मानवी यांचा संयोग झालेला आहे; आणि ते त्या मानवी मंदिराचे प्रतिनिधित्व करते, ज्याच्या उच्च स्वभावात असे एक परमपवित्र स्थान समाविष्ट आहे, जिथे दैवीत्व आणि मानवता दोन्ही एकत्र बसलेले आहेत.

"सांत्वनकर्ता" याचे ओतणे हे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवर लावण्यात येणारे मुद्रांकन आहे, आणि ते तारणाच्या इतिहासात एक बदल चिन्हित करते; कारण त्या वेळी कलीसिया संघर्ष करणारी कलीसिया यापासून विजयी कलीसिया अशी बदलते. त्या वेळी, ती एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या लाओदिकीय चळवळीपासून एक लाख

चव्वेचाळीस हजारांच्या फिलादेल्फीय चळवळीकडे बदलते. त्या वेळी, ती सातव्या कलीसियेच्या अनुभवापासून सहाव्या कलीसियेच्या अनुभवाकडे बदलते, आणि सहावी कलीसिया म्हणजे मिलेराइट्स होते. मिलेराइट चळवळीद्वारे पूर्ण झालेल्या फिलादेल्फिया येथील सहाव्या कलीसियेचे एक भविष्यवाणीपर वैशिष्ट्य असे होते की ती कधीच कलीसिया नव्हती. ती केवळ एक चळवळ होती, 1856 पर्यंत; त्या वेळी व्हाइट दांपत्याने त्या चळवळीला लाओदिकीय असे संबोधले. सात वर्षांनंतर विधिसंमत कलीसिया स्थापन झाली.

रविवारीय कायद्याच्या वेळी घडलेला तारणविषयक बदल, ख्रिस्ताच्या महायाजक म्हणून उद्घाटनास चिन्हित करणाऱ्या पेन्तेकोस्ताच्या वेळी झालेल्या तारणविषयक बदलाचा पूर्वप्रतीक होता.

> “पेन्तेकॉस्ताच्या वेळी झालेला आत्म्याचा ओतप्रोत वर्षाव हा स्वर्गाकडून आलेला संदेश होता की उद्धारकर्त्याचा राज्यारोहणसमारंभ पूर्ण झाला आहे. आपल्या वचनाप्रमाणे त्याने स्वर्गातून आपल्या अनुयायांकडे पवित्र आत्मा पाठविला होता, हा याचा चिन्ह म्हणून की त्याने, याजक आणि राजा या नात्याने, स्वर्गात व पृथ्वीवर सर्व अधिकार प्राप्त केला आहे, आणि तो आपल्या लोकांवर अभिषिक्त असा आहे.” प्रेषितांची कृत्ये, 38.

रविवारच्या कायद्याच्या वेळी जेव्हा शंभर चव्वेचाळीस हजारांवर उत्तरकालीन पाऊस अपरिमित रीतीने ओतला जाईल, तेव्हा ते “स्वर्गाची सूचना” असेल की संघर्षशील मंडळीचा अंत झाला आहे आणि विजयी मंडळी प्रकट झाली आहे. वरच्या पवित्रस्थानात पेंटेकोस्ताच्या वेळी ख्रिस्ताचा झालेला अभिषेक, रविवारच्या कायद्याच्या वेळी शंभर चव्वेचाळीस हजारांच्या अभिषेकाचे प्रतिरूप आहे.

ख्रिस्त हा अभिषिक्त होता हे दर्शविणारा “पेन्टेकोस्टल” ओतप्रोत वर्षाव स्वर्गातील उद्घाटन समारंभात झालेल्या त्याच्या अभिषेकाचे प्रतिनिधित्व करीत होता, परंतु त्याचा अभिषेक त्याच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळीही झाला होता. त्याचा बाप्तिस्मा (9/11) ते पेन्टेकोस्ट (रविवारचा कायदा) हा कालखंड त्याच्या बाप्तिस्म्यानंतर साडेतीन वर्षांनी, त्याच्या प्रत्यक्ष मृत्यू, दफन आणि पुनरुत्थानाने (प्रथमफळांच्या सणाने) पुन्हा दर्शविला जातो. म्हणून 9/11 हे त्याच्या बाप्तिस्म्यातही आणि त्याच्या पुनरुत्थानातही दर्शविले गेले आहे. त्याचे प्रतीकात्मक पुनरुत्थान आणि त्याचे प्रत्यक्ष पुनरुत्थान ही प्रत्येकी पेन्टेकोस्टवर समाप्त होणाऱ्या दोन भविष्यवाणीपर रेषांची सुरुवात दर्शवितात. दोन्ही इतिहासांची सुरुवात प्रथमफळांच्या अर्पणाच्या पुनरुत्थानाने होते.

> परंतु आता ख्रिस्त मेलेल्यांतून उठविला गेला आहे, आणि जे निजले आहेत त्यांचे प्रथमफळ झाला आहे. कारण जसा मनुष्याद्वारे मृत्यू आला, तसाच मनुष्याद्वारे मेलेल्यांचे पुनरुत्थानही आले. कारण जसे आदामामध्ये सर्व मरतात, तसेच ख्रिस्तामध्ये सर्व जिवंत केले जातील. परंतु प्रत्येक जण आपल्या स्वतःच्या क्रमाने: ख्रिस्त हे प्रथमफळ; त्यानंतर त्याच्या आगमनावेळी जे ख्रिस्ताचे आहेत ते. १ करिंथकरांस १५:२०–२३.

ख्रिस्त आपल्या पुनरुत्थानाच्या वेळी प्रथमफलाचे अर्पण आहे, आणि त्यामुळे “पेन्तेकॉस्त ऋतू”ची सुरुवात चिन्हांकित होते; हा ऋतू पेन्तेकॉस्तच्या प्रथमफलाच्या अर्पणाने समाप्त होतो. ख्रिस्ताचे पुनरुत्थान ज्वारीचे आहे, आणि गहू ते आहेत जे “नंतर” “त्याच्या येण्यावेळी ख्रिस्ताचे आहेत.” जे ख्रिस्ताच्या पुनरुत्थानानंतरचे आहेत, ते “त्याच्या येण्यावेळी ख्रिस्ताचे आहेत”; अशा रीतीने ते जगाच्या शेवटी विश्वासू आत्म्यांच्या अंतिम संकलनाचे प्रतिनिधित्व करतात, जसे पेन्तेकॉस्तच्या वेळी एकत्र केलेल्या त्या तीन हजार आत्म्यांनी दर्शविले होते.

ही ओळ मृत्यूच्या संदर्भात पुनरुत्थानालाही संबोधित करते. मृत्यूची सुरुवात आदामापासून झाली आणि तो सर्व मनुष्यांवर येतो, परंतु तो “क्रमाने” “मध्ये” येतो. प्रेषितांची कृत्ये या पुस्तकात पेत्र नोंद करतो की, त्या वेळी योएलचे पुस्तक पूर्ण होत असताना, मनुष्यांनी आपली पापे न्यायासाठी अगोदर पाठवावीत, जेणेकरून समुपदेशकाच्या उपस्थितीतून ताजेतवानेपणाचे काळ येतील तेव्हा ती पुसून टाकली जावीत. त्या वेळी ख्रिस्त पाप पुसून टाकण्यासाठी न्यायाच्या पुस्तकांकडे पाहत नव्हता, कारण न्याय अद्याप अठराशे वर्षे भविष्यकाळात होता.

“प्रत्येक जण आपल्या क्रमाने” या उल्लेखाची सुरुवात आदामापासून होते, आणि अशा प्रकारे तो आदामापासून पुढे ताजेतवानेपणाचे काळ येईपर्यंत मृतांच्या न्यायाची ओळख करून देतो. उत्तरकाळचा पाऊस येतो तेव्हा न्याय

मृतांकडून जिवंतांकडे जातो. वचनाने दर्शविलेल्या कालखंडात (ख्रिस्ताच्या पुनरुत्थानापासून पेंटेकोस्टपर्यंत), जौच्या प्रथमफळांपासून गव्हाच्या प्रथमफळांपर्यंत, जिवंतांच्या न्यायाच्या काळात पाऊस पडत असतो; आणि जसा पाऊस पडतो, तसा त्या पावसाने दर्शविलेला संदेश गहू तणापासून वेगळा करीत असतो. संडे लॉच्या वेळी, जो पेंटेकोस्ट आहे, गहू यापुढे तणामध्ये मिसळलेला राहत नाही आणि दोन हेलकाविण्याच्या भाकरींचे गव्हाचे प्रथमफळ अर्पण उचलले जाते. 9/11 पासून संडे लॉपर्यंतची शुद्धीकरणाची प्रक्रिया मलाखी तीनमध्येही दर्शविली आहे, जेव्हा कराराचा दूत लेवींना शुद्ध करतो आणि त्यांना परिशुद्धही करतो; आणि तो हे “अग्नी”द्वारे करतो. “अग्नी” हा संदेशाचे प्रतीक आहे, जसे पेंटेकोस्टच्या वेळी अग्नीच्या जिभांनी दर्शविले गेले. विचाराधीन इतिहासात, दोन वर्गांची विभागणी, जी एक लाख चव्वेचाळीस हजारांना उत्पन्न करते, जे पेंटेकोस्टच्या प्रथमफळांनी दर्शविलेल्या दोन हेलकाविण्याच्या भाकऱ्या आहेत, त्यांना पूर्णपणे भाजलेले असणे आवश्यक होते; कारण तेच एकमेव अर्पण होते ज्यात पापाचे चिन्ह समाविष्ट होते.

त्या दोन हलवून अर्पण केलेल्या पोळ्या खमीरयुक्त होत्या, आणि खमीर हा पापाचे प्रतीक आहे. कराराच्या दूताच्या शुद्धीकरण करणाऱ्या अग्नीने दर्शविल्याप्रमाणे, तो खमीर भट्टीच्या अग्नीत नष्ट करण्यात आला. यशया सत्तावीसाव्या अध्यायात 9/11 पासून सुरू होणारा एक वाद ओळखून दाखवितो, ज्याला तो “पूर्ववाऱ्याचा दिवस” असे संबोधतो. तो उतारा शिकवितो की, त्या वादाद्वारे इस्राएलच्या पापांचे प्रायश्चित्त केले जाते. हा “वाद” खऱ्या उत्तरकाळच्या पावसाच्या संदेश आणि अस्तित्वात असलेल्या इतर सर्व खोट्या उत्तरकाळच्या पावसाच्या संदेशांमध्ये आहे. संदेश म्हणजे “अग्नी,” आणि “अग्नी” हाच कराराचा दूत शुद्ध करण्यासाठी आणि शुद्ध करून काढून टाकण्यासाठी उपयोगात आणतो. उत्तरकाळच्या पावसाच्या संदेशावरील वाद संडे लॉच्या वेळी उचलून धरल्या जाणाऱ्या पेंटेकोस्टच्या प्रथमफल गव्हाच्या अर्पणातून खमीर काढून टाकतो. एक लाख चव्वेचाळीस हजार हे पेंटेकोस्टचे प्रथमफल गव्हाचे अर्पण आहेत, जे त्याच्या रक्ताच्या नीतिमान ठरविण्याद्वारे आणि त्यांच्या साक्षीच्या पवित्रीकरणाद्वारे जय मिळवितात; कारण पवित्र करणारे वचनच असले तरी, ते संदेशरूपाने व्यक्त केले जाते तेव्हाच तसे करते. संदेशाचे सादरीकरण एक लाख चव्वेचाळीस हजारांना जगू देते, आणि खोट्या उत्तरकाळच्या पावसाच्या संदेशाचे सादरीकरण मृत्यू उत्पन्न करते.

> आणि त्यांनी कोकऱ्याच्या रक्तामुळे आणि आपल्या साक्षीच्या वचनामुळे त्याच्यावर जय मिळविला; आणि त्यांनी मृत्यूपर्यंत आपल्या प्राणांवर प्रेम केले नाही. प्रकटीकरण 12:11.

एक लाख चव्वेचाळीस हजार जण ख्रिस्ताने जसा जय मिळविला तसाच जय मिळविण्यासाठी त्याचे अनुसरण करतात, कारण भविष्यसूचक अर्थाने ते ख्रिस्ताचे अनुसरण करतात.

> हे ते आहेत जे स्त्रियांबरोबर अपवित्र झाले नाहीत; कारण ते कुमारी आहेत. हे ते आहेत जे कोकऱ्याच्या मागे तो जिथे जाईल तिथे जातात. हे मनुष्यांमधून विकत घेतले गेले, देवासाठी आणि कोकऱ्यासाठी प्रथमफळे म्हणून. प्रकटीकरण 14:4.

येथे प्रकटीकरण चौदा यातील चौथ्या वचनात एक लाख चव्वेचाळीस हजार यांची ओळख “प्रथमफल” अशी दिली आहे. त्यांची ओळख “कुमारी” अशीही दिली आहे, आणि प्रेरणेद्वारे आम्हांस हे कळविण्यात आले आहे की मत्तय पंचवीस मधील दहा कुमारींचा दृष्टांत अॅडव्हेंटिस्ट लोकांच्या अनुभवाचे चित्रण करतो. ते केवळ “कुमारी”च नाहीत, तर ते “स्त्रियांबरोबर अशुद्ध झालेले” नाहीत; कारण ज्या परीक्षेच्या आणि विभाजनाच्या प्रक्रियेमुळे एक लाख चव्वेचाळीस हजार निर्माण झाले, त्याच प्रक्रियेमुळे एक लाख चव्वेचाळीस हजार आणि “सर्व” खोट्या धर्मांमध्ये भेद निर्माण झाला. “हे” कोकरू जिथे जाईल तिथे त्याच्या मागे जातात, आणि प्रथमफल अर्पण म्हणून त्यांनी ख्रिस्ताच्या मृत्यूत, दफनात आणि पुनरुत्थानात त्याचे अनुसरण केले पाहिजे.

प्रकटीकरण अध्याय अकरा, वचन अकरा मध्ये, ध्वज म्हणून उंचावले जाणारे ते दोन साक्षीदार प्रथम ठार मारले जातात, आणि नंतर साडेतीन दिवसांत, जसे ख्रिस्त झाले तसे, प्रथमफळ अर्पण म्हणून पुनरुत्थित केले जातात. जे प्रथमफळ अर्पण होते व आहे ते ख्रिस्तच; त्यामध्ये कराराचे रक्त सांडले जाणे समाविष्ट होते, जेणेकरून लाओदिकीया

अनुभवामुळे दिवाळखोर झालेल्यांचे खंडण केले जावे. एका वचनात, (वचन चार) एक लाख चव्वेचाळीस हजारांशी संबंधित भविष्यवाणीच्या प्रकाशाच्या विविध रेषांचा हा संक्षिप्त सारांश मांडलेला आहे. आणि तो प्रकटीकरण 144 मध्ये, अद्भुत संख्याकार पाल्मोनीच्या हस्ते मांडलेला आहे. पवित्र शास्त्रात द्विगुणन हे उत्तरवर्षावाच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करते, आणि उत्तरवर्षाव हाच तो प्रसंग व काळ आहे जेव्हा सांत्वनकर्ता देवाच्या लोकांवर ओतला जातो.

> पर्वतांवरून शुभवर्तमान आणणाऱ्याचे पाय किती सुंदर आहेत, जो शांतीची घोषणा करतो; जो चांगल्या गोष्टींचे शुभवर्तमान आणतो, जो तारणाची घोषणा करतो; जो सियोनास म्हणतो, तुझा देव राज्य करीत आहे! तुझे पहारेकरी आपला आवाज उंचावतील; ते एकमुखाने गातील; कारण परमेश्वर सियोनास पुन्हा पूर्वस्थितीस आणील तेव्हा ते डोळ्यांना डोळे भिडवून पाहतील. हे यरुशलेमेच्या उजाड स्थळांनो, आनंदाने उद्गार काढा, एकत्र गा; कारण परमेश्वराने आपल्या लोकांचे सांत्वन केले आहे, त्याने यरुशलेमेचे उद्धार केले आहे. परमेश्वराने सर्व राष्ट्रांच्या दृष्टीसमोर आपला पवित्र भुजदंड उघडा केला आहे; आणि पृथ्वीच्या सर्व टोकांवरचे लोक आपल्या देवाचे तारण पाहतील. निघा, निघा, तेथून बाहेर पडा, कोणत्याही अशुद्ध वस्तूस स्पर्श करू नका; तिच्या मधून बाहेर पडा; जे परमेश्वराची पात्रे वाहता, ते शुद्ध व्हा. यशया 52:7–11.

सियोन H6726 हे H6725 प्रमाणेच आहे, ज्याचा अर्थ “ठळकपणाची जाणीव; एक स्मारकात्मक किंवा मार्गदर्शक स्तंभ: – चिन्ह, पदवी, मार्गचिन्ह” असा होतो. सियोन हे एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या ध्वजाचे प्रतीक आहे, आणि त्या उताऱ्यात त्यांनी आधीच उत्तरवृष्टी प्राप्त केलेली आहे, कारण त्यांनी शांतीची सुवार्ता आधीच प्रसिद्ध व सादर केलेली आहे. त्या वस्तुस्थितीशी तितकेच नेमकेपणाने संबंधित असे हे आहे की ते “डोळ्याला डोळा” पाहतात, जे पेंटेकोस्त दिनी शिष्यांचे प्रतिनिधित्व करते; कारण पेंटेकोस्तपूर्वीचे दहा दिवस एकीकरणाचा काळ दर्शवितात. प्रभूने “केले आहे,” (भूतकाळ दर्शविते) म्हणजे सुवार्ता आणणाऱ्यांसाठी तीन गोष्टी आधीच पूर्ण केल्या आहेत. त्याने “आपल्या लोकांना सांत्वन केले आहे,” “यरुशलेमचे उद्धार केले आहे,” आणि “सर्व राष्ट्रांच्या दृष्टीसमोर आपला पवित्र भुजा उघडा केला आहे.”

9/11 च्या वेळी त्याने आपल्या लोकांना “सांत्वन” दिले, आणि त्यामुळे मलाखी अध्याय तीनमधील परीक्षेच्या प्रक्रियेची सुरुवात झाली; ही प्रक्रिया रविवारीच्या कायद्याच्या वेळी समाप्त होते, जेव्हा तो “सर्व राष्ट्रांच्या डोळ्यांसमोर आपला पवित्र बाहू उघडा करतो” असे करून पहिल्या फळांच्या अर्पणांचे ध्वज उंचावतो. तो सांत्वन करतो, विमोचन करतो, आणि एक लाख चव्वेचाळीस हजारांना उंचावतो. 9/11 च्या वेळी तो सांत्वन करतो आणि शुद्धीकरणाची प्रक्रिया आरंभ करतो, ज्यामध्ये तो आपल्या लोकांचे विमोचन करतो आणि मग त्यांना ध्वजाप्रमाणे उंचावतो; किंवा मलाखी म्हणतो त्याप्रमाणे, “यहूदा व यरुशलेम यांचे अर्पण परमेश्वरास प्रिय होईल,” “प्राचीन दिवसांप्रमाणे.”

> तो रूपे शुद्ध करणारा व परिष्कृत करणारा म्हणून बसेल; आणि तो लेवीच्या पुत्रांना शुद्ध करील, आणि त्यांना सोन्या-रूप्यासारखे परिष्कृत करील, जेणेकरून ते परमेश्वराला नीतिमत्त्वाने अर्पण अर्पण करतील. मग यहूदा व यरुशलेम यांचे अर्पण परमेश्वराला प्रिय होईल, जसे प्राचीन दिवसांत होते, आणि जसे पूर्वीच्या वर्षांत होते. मलाखी 3:3, 4.

“किती काळ” याविषयीचा आपला विचार आपण पुढील लेखात समाप्त करू.

> “‘ज्याच्या हातात सूप आहे, आणि तो आपले खळे पूर्णपणे स्वच्छ करील, आणि आपला गहू कोठारात जमा करील.’ मत्तय 3:12. हा शुद्धीकरणाच्या काळांपैकी एक काळ होता. सत्याच्या वचनांद्वारे भूसा गव्हापासून वेगळा केला जात होता. कारण ताडना स्वीकारण्याइतके ते फार अहंकारी आणि आत्मधार्मिक होते, नम्रतेचे जीवन स्वीकारण्याइतके ते जगावर अतिप्रेम करणारे होते, म्हणून अनेकजण येशूपासून दूर गेले. बरेच जण अजूनही हाच मार्ग अवलंबित आहेत. आज आत्म्यांची परीक्षा तशीच होत आहे, जशी कफर्णहूम येथील सभास्थानातील त्या शिष्यांची झाली होती. सत्य हृदयापर्यंत पोहोचविले जाते तेव्हा, त्यांना दिसते की त्यांचे जीवन देवाच्या इच्छेनुसार नाही. त्यांना स्वतःमध्ये संपूर्ण परिवर्तनाची आवश्यकता दिसते; परंतु आत्मत्यागाच्या कार्यास हात घालण्याची त्यांची तयारी नसते. म्हणून त्यांची पापे उघडकीस आणली जातात तेव्हा ते क्रोधित होतात. आणि ते दुखावून निघून जातात, जसे ते शिष्य येशूला सोडून गेले होते, कुरकुर करीत, ‘हे वचन कठीण आहे; हे

कोण ऐकू शकेल?’” द डिझायर ऑफ एजेस, 392.